

Těsnější vztahy EU – NATO jsou dlouhodobým přáním mnoha členských států. I když vznik Evropské bezpečnostní a obranné politiky (EBOP) v rámci EU v roce 1998 neměl znamenat konkurenční platformu k NATO, realita byla a je složitější. Nejvýznamnějšími odpůrci byly USA, které vnímaly EBOP jako oslabení NATO. Postupně se do role překážky užší spolupráce vyprofilovalo Turecko, zejména po přijetí jižní řecké části rozděleného Kypru do Evropské unie. Protipól ze strany EU donedávna tvořila Francie, která považovala EBOP a NATO za „hru s nulovým součtem“. Navzdory tomu docházelo k navazování omezené spolupráce mezi oběma organizacemi. Impulzem pro změnu vztahů by mohl být francouzský návrat do vojenských struktur NATO.

Základní hypotézou práce je, že opětovné začlenění Francie do vojenských struktur NATO bude mít za následek zvýšení potenciálu nového začátku vztahů EU – NATO s možným důsledkem užší spolupráce. K potvrzení či vyvrácení této hypotézy bylo zvoleno empiricko-analytické zpracování změn kontextu vztahu Evropské unie a Severoatlantické aliance po návratu Francie do vojenských struktur, a to s využitím prvku komparace postojů hlavních aktérů na poli evropské bezpečnosti, tedy Francie a Velké Británie. Tyto jejich postoje jsou zkoumány i v souvislosti možného vlivu této změny na dvě klíčové překážky ve vztazích EU a NATO. Jsou jimi nevyřešený turecko-kyperský spor a otázka stálého operačního velitelství EU.